

Fredag 31 maj

Protest mot nedskärning

Sverige bäst i världen på mänskliga rättigheter... och Lunds kommun?

Vi är en av de grupper av invandrarföräldrar som nyligen bildats för att tillsammans försvara våra barns lagliga rätt till fortsatt undervisning i sitt modersmål och i svenska som andra språk – även kallade hemspråk och svenska 2.

Som bekant föreslog regeringen i vintras en drastisk nedskärning av hemspråksundervisningen. I Lund beslutade skolstyrelsen i mars att skära ned resurserna till invandrarundervisningen, dvs hemspråk och svenska 2, med inte mindre än 30%! I april avvisade riksdagens utbildningsutskott bestämt regeringens förslag att rusta ned just hemspråksundervisningen. De föreslagna resursminskningen skall dras från hela skolområdet och inte enbart från hemspråksundervisningen, rekommenderar utbildningsutskottet.

Riksdagen ska ta ställning den 6 juni, och det lutar åt att regeringsförslaget avvisas. Utbildningsutskottet uppmanade kommunerna att ompröva nedskärningen i våra barn utbildning, men Lunds skolstyrelse lät meddela att en "besparing" på 30% står fast för läsåret 91/92.

Följderna blir ödesdigra för vissa mindre språk eftersom dessa barn blir utan hemspråksundervisning – här handlar det om 100% nedskärning! Och konsekvenserna för elever som bor i ytterområdena som t ex S Sandby, Veberöd och Dalby blir kännbara om de i framtiden ska ha hemspråksundervisning och då bussas till Lund efter kl 15 eller 16. Det blir i längden en ohållbar undervis-

ningssituation för våra hungriga och trötta barn.

Vari ligger de utlovade pedagogiska vinsterna? Är detta den effektivisering man eftersträvat? Våra barns chanser till en likvärdig utbildning försämras avsevärt om en sådan stympning företas. Våra barn betraktas här i Sverige, än så länge, som elever i behov av särskilt stöd och har enligt lag rätt till s k kompensatorisk undervisning, som innebär hemspråksundervisning, studiehandledning och undervisning i svenska 2.

Vi är mycket bestörta och oroade över skolstyrelsens beslut att genomföra så stora besparingar med just våra barn. Vi inser att det ekonomiska läget är kärtvt, men vi kan inte stillatigande acceptera att våra barn och vi ensidigt belastas. Vi tänker påtala denna orimliga situation i alla möjliga sammanhang och dessutom ta reda på var de olika partierna står i denna fråga så här i valtider.

Vi kräver således en omfördelning av nedskärningarna enligt utbildningsutskottets rekommendationer, så att dessa inte enbart träffar invandrarundervisningen.

En grupp föräldrar genom
Gloria Nordlund, Eva Ericsson

PS Detta brev skickas även till representanter för de politiska partierna med insamlade namnunderskrifter.

Gunnar Stensson (v) i skolstyrelsen säger på VBs fråga att partiet för högstadielävernas del krävt samlad hemspråksundervisning en halv dag i veckan – samma för alla skolor, vilket skulle möjliggöra rationella undervisningsgrupper.

Ann Schlyter (v) från senaste PS-mötet:

Än är valet ej förlorat

Det var stor samstämmighet i partistyrelsen i lördags om att vänsterpartiet ska gå ut offensivt och påpeka att det finns alternativ till en borgerlig regering. En rödgrön allians kan, om vänstern gör en bra valrörelse, komma att bli en realitet.

En genomgång av de rödgröna partiernas ståndpunkter i olika frågor sammanfattades ungefär så här. Är en allians möjlig i:

– arbetsmarknadspolitiken?

Till nås

– välfärdspolitiken? Om vi kompromissar

– bostadspolitiken? Antagligen

– jordbrukspolitiken? Antagligen

– finanspolitiken? Svårt

– EG-politiken? Omöjligt, vi får ta fråga för fråga inom EG-paketet.

Klart är att det skulle krävas en stor politisk mognad av vänsterpartiet. Men före valet behövde vi ju inte gå in på kompromisser, bara göra klart att vi gärna vill ta regeringsansvar. Fast att vi i första hand siktar till att skapa majoriteter i viktiga konkreta frågor. Vi vägrar dessutom att diskutera fördelningen av poster i en framtida regering.

Det viktiga är att inte ge valet förlorat. Det finns alternativ till en högerallians!

VI fick bakläxa

Kongressen för ett år sedan beslöt enligt en motion från Lund om att en vitbok skulle skrivas om vpks kontakter med partierna i Östeuropa. Sent omsider, ett år efter kongressen, hade verkställande utskottet tillsatt en grupp – men enbart bestående av partimedlemmar som varit mycket centrala inom vpks internationella arbete. Inte ens motionärerna var representerade.

Jag yrkade att gruppen skulle utvidgas med Ulf Nymark, som var villig och som nominerats av Lunds medlemsmöte. Flera av partistyrelsens medlemmar stödde det kravet. Men samtidigt framfördes mer långtgående kritik av gruppens sammansättning. Man menade att en helt ny grupp borde utses. Visserligen får alla

medlemmar ta på sig ett ansvar för partiets politik, men ändå borde inte de mest inblandade utreda sina egna handlingar. Herman Schmid yrkade därför på bordläggning. Vi kunde ju inte välja en ny grupp när enbart Ulf var tillfrågad.

Jag röstade emot bordläggningen eftersom jag tyckte det var viktigt att arbetet kom igång. Det är ju pinsamt att det dröjt så länge. Men vi får hoppas att det blir ett tillfredsställande resultat till slut.

Ann Schlyter

Eritrea-Etiopien segern och framtiden

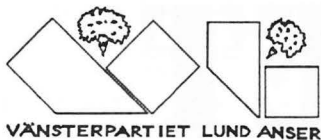
Den 25 maj kapitulerade den andra etiopiska arméns 120 000 soldater i Eritrea. Samma dag lade de ockupationstrupper som höll staden Assab ner vapnen. Hela Eritrea var fritt efter trettio års strider.

Nu gäller det framtiden. Enligt befrielseörelsens EPLFs program ska en FN-övervakad folkomröstning genomföras. Om befolkningen då ger sitt stöd till ett självständigt Eritrea etableras Eritrea som en suverän nation med säte i FN. Arbetet med att återuppbygga landet, som härjats under den långa etiopiska ockupationen kan inledas.

Gunnar Stensson, redaktör för tidskriften ERITREAnytt, föreläser om problem i samband med denna utveckling i Lunds stadsbibliotek, studiecirkelrum 3, måndagen den 3 juni kl. 19.00.

Arrangör är Lunds Eritreagrupp

VÄNSTERPARTIET LUND ANSER

Nej till Lund i EG!

I dagens politiska debatt framstår EG som en patentlösning på Sveriges problem med arbetslöshet, avindustrialisering, inflation, sänkt levnadsstandard mm. För att avvärja dessa hot måste vi offra delar av vår nationella suveränitet och gå med i EG.

Även om EG förespråkarnas hotbild är kraftigt överdriven kan man inte förneka att en ny ekonomisk politik, miljöpolitik och en förbättring av den offentliga sektorn behövs. Frågan är om EG har lösningarna på problemen. Det är ju inte EG-medlemskapet i sig som skall lösa problemen utan den förändrade politik som blir följden.

Det sämsta (men kanske vanligaste) argumentet för en svensk EG-anslutning är att i stort sett allt blir billigare och att vi därför kan höja vår levnadsstandard. Detta är en ren lögn. Vi kan inte konsumera mer än vad vi producerar och vår BNP kommer inte plötsligt att skjuta i höjden dagen efter vårt eventuella inträde i EG. På längre sikt finns det inget som säger att EG kommer att medföra en högre levnadsstandard än vad vi kan uppnå med en egen vettig ekonomisk och miljömedveten politik.

Under 80-talet har olika regeringar krympt de ekonomiska ramarna för den kommunala verksamheten. Möjligheterna att bedriva en självständig och radikal kommunalpolitik har därmed minskat. Det handlar allt mer om att administrera de av riksdagen beslutade nedskärningarna. Kommer 90-talet att bli en upprepning när harmoniseringen av skattestrycket med EG kommer att kräva ytterligare nedskärningar?

I takt med ökad byråkratisering, toppstyrning och politiskt mygel minskar intresset för politiken och förtroendet för politikerna. SAF och många av de andra EG-förespråkarna tycker det är bra att de svenska politikerna får mindre att säga till om eftersom det ger storföretagen friare händer. Det är mera förvånande att så många politiker också vill minska sitt eget inflytande. Ännu mera förvånande skulle det vara om det politikerföraktande svenska folket vill ersätta trots allt, avsåttbara svenska politiker, med byråkrater och lobbyister i Bryssel.

Vänsterpartiet Lund, styrelsen

EG-hot över Lund

Vem kan man lita på?

Nu blev jag rejält besviken på vänsterpartiet i Lund, sa en vän till mig i förra veckan. Det gällde förstas ställningstagandet i gatu- och trafiknämnden där vänsterpartiets representant anslöt sig lag- och ordning-hut-och-hyfs-linjen mot cyklisterna.

Jag måste säga att jag delar den besvikelsen. Jag är visserligen också för lag och ordning och hut och hyfs bland cyklisterna – jag kan ligga sömlös och tänka på att mitt lyse inte alltid fungerar klanderfritt – men det är inte det gäller. Det handlar om opinionsläget och hegemonin i lundtrafiken.

Jag har egna erfarenheter från arbete i nämnda nämnd och minns väl att trafik tjänstemännens överordnade dogm var att all slags trafik var lika berättigad. De har s a s ingen synpunkt på om jag tar bilen in till stan eller om jag cyklar. På den punkten har jag en helt annan uppfattning: trafikpolitiken i Lund bör drivas så att biltrafik motverkas medan annan trafik bör gynnas. Den som tar cykeln i stället för bilen gör ett samhällsnyttigt val och bör uppmuntras och belönas, t ex genom generösa trafik- och parkeringsregler. Det trodde jag var vänsterpartiets linje.

Gångbana eller cykelbana?

OK, säger någon, du vet att det är inte den motsättningen det gäller utan att cyklisterna hotar fotgängarna genom sin hänsynslösa framfart på trottoarerna. Om detta skulle det vara mycket att säga, t ex att en hel del cyklisterna verkligen far illa fram och bör hutas åt. Boven i dramat mellan fotgängare och cyklisterna är emellertid bilismen.

Anders braskar

I Veckobladet nr 18, publiceras, under rubriken "Roland rasar", en reservation i kommunstyrelsen från Roland Andersson med anledning av att bla miljöpartiet gått emot ett V-förslag om inrättande av ett miljöråd. På detta svarar här Miljöpartiets Anders Ebbesson. Käre Roland

Jag sa redan på kommunstyrelsens sammanträde att du nog inte förstått förslaget till riktlinjer för miljöanslaget. Är det därför du är rasande?

Förslaget innebär ju tre saker. För det första att till budget för 1991 skall äskas mer pengar för miljöprogrammet ur miljöanslaget. För det andra att det som blir över kan under 1991 användas till

annat. För det tredje att de 25 miljoner som nu finns nästan inte alls skall användas till åtgärder i

Ofta är det den hämningslösa bilismen som näst intill tvingar cyklisterna upp på trottoarerna. Till detta kommer att gatukontoret i stora delar av stan gått på en billighetslinje vid inrättandet av cykelbanor. Genom att måla linjer på trottoarer, eller ibland bara sätta uppskyltar, säger man sig ha inrättat x km nya cykelbanor. Visst, men vad som är gångbana och cykelbana bli då inte så glasklart som förr. Vi närmar oss amerikanska förhållanden. Där finns motortrafikledare och sen får andra samsas om resten av utrymmet. Det är inte så bra, men är det cyklisternas fel?

Vänsterpartiet i Lund har nu i ett dussin år försökt motverka bilismen och främja cykel- och kollektivtrafik. Resultaten hittills är nedslående och borde föranleda omprövning. Men ska den gå i riktning mot att cyklisterna ska sättas åt?

En usel cykelmiljö

Jag ska sluta med ett exempel på en försämrad cykelmiljö. Sedan många år cyklar jag dagligen mellan bostad och arbete från Väster över Kung Oskars bro. I gamla tider fanns där en smal (och vacker) järnbro som tvingade bilisterna att sänka farten. Nu finns där en bred (och ful) betongbro där bilarna blåser fram. När jag kommer från väster och ska över bron så möts jag av ett förbudsmärke mot cykeltrafik. Jag ska då korsa den hårt trafikerade Kung Oskars väg en första gång för att komma över till cykelbanan på norra sidan. Sen ska jag korsa den hårt trafikerade Öresundsvägen strax innan backens krön för att på andra sidan ånyo korsa Kung Oskars väg (al-

miljöprogrammet. Det betyder att vi i år 1991 har minst 20 miljoner användas för t ex kollektivtrafik. T ex kan gatukontoret få i uppdrag att ta fram konkreta förslag om småbussar, infartsparkeringar mm. Det är ett lämpligt svar på en skrivelse från Jörgen Jörgensen som skall behandlas på kommunstyrelsen i juni.

Det finns alltså pengar till annat än miljöprogrammet, Roland. Sätt då igång och kom med förslag. Att behandla bra förslag i kommunstyrelsen och få majoritet för dem är inget problem. Därför behövs inget miljöråd. Vi klarar det bra i nämnderna och i kommunstyrelsen.

Claes-Göran och kanske även du ville ju att Miljörådet skulle jobba med miljöplan och miljöbudget. Jag vill istället att vi ska fördela vårt miljöanslag till bra projekt. Det finns massor. Du har ju själv viftat i pressen med en lång lista. Ta fram den i kommunstyrelsen så sätter vi igång. Vikan

alternativt ta en lång cykelledsslinga via Karlavägen).

Det beskrivna är en nyinrättad trafikled i det förment cykelvänliga Lund. Med det opinionstryck på cyklisternas laglydighet som nu tydligen vänsterpartiet också ställer sig bakom så kommer det väl att finnas ännu fler polispatruller som står och bötfäller oss som tar den snabbare och troligen säkrare vägen på högra körbanan på Kung Oskars bro.

Ja, så kan man hålla på och reta upp sig. Det är enbart den ljumma försommarkvällen som hindrar mig från att fortsätta.

Lucifer

Rektors-tillsättningen,

den politiserade, på vårdgymnasiet i Lund har VB uppmärksammat. Nu har Ulla Hansson (v) följt upp saken med en interpellation till ordföranden i landstingets utbildningsutskott.

komplettera din lista med fler förslag.

Vi i Miljöpartiet skriver motioner för att föra våra förslag till beslut. Inte för att du ska rösta emot av byråkratiska och formella skäl. Varför gör du så ofta det?

Du driver ju själv sällan några radikala miljöförslag till beslut. Det handlar på sin höjd om cykelcentrum vid stationen eller någon begränsad försöksverksamhet. En del bättre V-förslag hamnar ibland i lokal tidningarna, men där fattas ju inte besluten. Nej Roland, er miljöprofil övertygar inte. Ni kan inte leva på er gamla motion om bilfri innerstad längre. Det räcker inte heller att i massmedia föreslå ett Miljöråd. När får vi se era miljöförslag på kommunstyrelsens och kommunfullmäktiges dagordning?

Anders Ebbesson

Miljöpartiet de Gröna i Lund

Besök i tysk vänort:

– Vi blir som ett indianreservat

Till raden av nya vänorter till Lund hör Greifswald. En gång var vi konkurrenter om de sydsvenska studenterna men nu är svenskarna mycket välsedda. Inte minst av Greifswalds vänster som i första hand representeras av PDS, Partei der demokratischen Sozialisten. Det fann de representanter för vänsterpartiet i Lund som i måndags gjorde ett hastigt besök därnere.

Resan går smidigt: det är genomgående vagn från Malmö, eftersom Greifswald ligger utmed järnvägen till Berlin. I den tidtabell som börjar nästa vecka finns det fyra direkta tåg om dagen.

Arbetartåg till kärnkraftverk
Redan på stationen i Greifswald möter ett oväntat inslag: två-våningsvagnar av det slag som är vanliga i storstädernas förortstrafik i DDR. Men Greifswald är ju av Lunds dimensioner och därmed ingen storstad. Svaret är att vagnarna används för arbetartåg till kärnkraftverket, 30 km från staden.

Kraftverket stängdes efter återföreningen eftersom man inte litade på de ryskkonstruerade reaktorerne. Framtiden är oklar, liksom för så mycket annat i denna del av landet. Fem framtidsalternativ har presenterats, av vilka det troligaste tycks vara att det byggs två nya reaktorblock i stället för de fyra gamla, men nu med teknik från Siemens. Saken diskuteras även lokalt. Nyss låg en båt från Greenpeace i Greifswalds hamn, en halvmil från stadscentrum, och propagerade mot kärnkraften.

Och vad tycker PDS?

Bevarad socialrealism

Vi ställde frågan på deras partiexpedition där det fanns en del spår av det förflutna. I bokhyllan stod Lenins samlade skrifter och på väggen hängde en naturalistiskt socialrealistisk bild från kraftverkets kontrollrum, såvitt vi kunde se målad helt utan ironi eller distans.

Vad beträffar partiets centrala linje är saken klar: man är emot kärnkraften. I det gamla SED hade saken därmed varit klar även för den lokala partiavdelningens del, men i och med demokratiseringen och decentraliseringen kunde man tillåta sej avvikande meningar. Debatten efter vår fråga blev het och den var inte ny – PDS hade nyligen ordnat en hearing med bemärkta experter från båda lägren. Klart är att anställda på kraftverket utgör en stor och naturligtvis kärnkraftspositiv grupp inom partiet i Greifswald. Deras talan fördes främst av två kvinnor: den ena lärare i naturvetenskap, den andra kärnkraftsingenjör. Hon hade förut arbetat i ett sådant kontrollrum som sågs på tavlan, och "haft ansvaret för 440 megawatt".

Nu var hon partifunktionär, en

karriär som hade varit osannolik i Sverige.

Från 12 000 till 800

Hon hade inte precis bytt till någon framtidsbransch. Partiets lokala medlemstal hade på halvtannat år rasat från 12 000 till 800. Funktionärskadern hade dalat från cirka åtti till snart bara två. Många nya hyresgäster hade fått släppas in i kontorsbyggnaden. Man förväntade sej en fortsatt krympning.

Processen är förstås högst naturlig i ett parti som förvandlas från statsbärande till belastad opposition. Borta är karriärerna som till inte ringa del nu återfinns i CDU. Borta är många som blivit ärligt och grundligt besvikna efter det som avslöjades om den gamla stats- och partiledningens privilegier och cynism. Borta är många som inte har vågat stanna och därmed försämrat sina utsikter på den katastrofala arbetsmarknaden. Största förlusten är väl personer som misströstar om politiken överhuvudtaget.

Vilka är kvar? Kanske en tredjedel är pensionärer som hänger fast vid de gamla vännerna och sammanhangen, även om somliga klagat över att man inte längre får några klara direktiv från partiledningen. En tredjedel är arbetare, främst från kraftverket, medan den återstående har intellektuella yrken – i den mån de har något jobb, nedskämningarna och utstötningarna har inletts även på universitetet.

Rött och svart

Det har hänt mycket annat sedan november 1989. Den lokala partiledningen har bytts ut två gånger. Man har täta medlemmöten, enkel anmälan räcker numera för medlemskap och även sympatisörer får rösta i vissa sammanhang. Och den demokratiska utvecklingen tycks vara lokalt initierad. Ungdomsförbundet är borta. Man får gå direkt i partiet från arton års ålder och gränsen kommer att sänkas till sexton.

I Greifswald har PDS faktiskt fått ett tjugotal nya unga medlemmar sedan omvälvningen. Vi träffade en av dem, en tjuogoårig

flicka som även sitter i PDS centrala partistyrelse – en typisk representant för dagens oppositionella tyska ungdom, med örhängen i form av femuddiga stjärnor i rött och svart. Även åsiktsmässigt tycks de unga dra med sej en god portion anarkism in i PDS.

Under tiden pågår det politiska vardagsarbetet i kommunen. PDS blev i kommunalvalet näst största parti, efter CDU, även om man tror att det skulle gå sämre i dag. Det är många svåra problem att hantera. Just nu lägger man t ex ner alla fritidshem.

Ungdomen flyr

Vi träffade också en PDS-representant från delstatsparlamentet i Schwerin. Med hjälp av en socialdemokratisk avhoppare (som belönats med statssekreterarbete och 80 000 mark om året) har borgarna fått majoritet för en markant högerpolitik. Man har t ex beslutat att ersätta den sammanhållna skolan med en tredelad, enligt traditionell borgerlig modell.

Svårast är naturligtvis arbetslösheten. Den drabbar extra hårt i norr där den industriella basen är svag. Västkapitalet lyser allmänt med sin frånvaro: det lönar sej bättre att bygga ut den gamla produktionsapparaten för att tillgodose den nya marknadens behov. En effekt är att folk, främst ungdomar, flyttar de gamla gamla DDR-länderna i samma takt som när muren föll: 10–20 000 i månaden. Jordbruket drabbas ännu hårdare än industrin. Det finns en potential för turism här vid Östersjökusten men den tar tid att utveckla.

– Det rika Västtyskland ser väl till att vi inte lider någon direkt materiell nöd, men vi riskerar att bli ungefär som ett indianreservat i USA, säger delstatsparlamentarikern. Nej, det materiella tycks man klara. Han hade tidigare på dagen fastnat en timme i en bilkö vid Neubrandenburg.

Angepp på lundaungdomar

För den skånske turisten är Greifswald en pärla med sina svenskminnen, badstränderna, de tre stora gotiska kyrkorna och den romantiska klosterruinen. Vi båda i minidelegationen från vänsterpartiet är inställda på att återvända till vänorten, för att se mer och även hälsa på andra

vänsterkrafter, som socialdemokraterna och de gröna. De sägs båda vara svaga men PDS har ett gott förhållande till dem, inte minst till de senare.

De förfallna fasaderna och hålen i gatubeläggningen samverkar med de gamla husen – fler än i Lund – till ett trivsamt pittoreskt allmänintryck. Svenskar är som sagt välsedda, i synnerhet av vänstern som söker motvikt till de hårdföra högerkrafterna från Västtyskland.

– Fast lungdagymnasister höll på att få stryk i en diskotekskö för någon månad sen. Det var nynazister som trodde att de var polacker! Hårdast åtgångna blev tyska ungdomar som gick emellan.

Det finns oroande sociala fenomen i Greifswald. Fast man kan ju få på käften även i kön till Lunda Night Café.

Gr

Snälla VB

Vi på Lundalivs redaktion har ingenting emot konstruktiv kritik. Om någon har uppfattningen att vi inte gör en tillräckligt bra tidning så lyssnar vi, försöker lära och bättra oss. Men om någon gammal etikettfixerad övervintrare kallar oss populistiska då blir vi förbannade.

Vi som gör Lundaliv är allmänjournalister. Det städiga gagget om att vi kommer från Arbetet är tröttnande. Det gäller bara en av oss. Vi rör oss inte i några politiska fallor. Vi tar upp ett väsentligt ämne per nummer där vi kan gå på djupet. Utöver det blandar vi lättare och tyngre innehåll. Det är knappast populistiskt att skriva över fyra sidor i inledningen av en tidning om myglet som hotar att stoppa sprututdelningen till narkomaner vid Lunds lasarett – som var vår öppningsartikel i senaste numret. Såna artiklar säljer inga tidningar – det vet vilken riktig journalist som helst. Men däremot är det en viktig sak att belysa. Vi tänker försöka göra en bättre och bättre tidning – och vi tänker fortsätta att ta upp viktiga företeelser i Lund. Oavsett vad Veckobladet tycker. Men som sagt: vi lyssnar. Hoppas – för Lucifers egen skull – att han inte har lika sura uppstötningar varje morgon.

Med vänliga hälsningar
Ivar Sjögren,
ansvarig utgivare Lundaliv

VECKOBLADET. Bredgatan 28, 222 21 LUND. 046-138213
Postgiro 1 74 59-9. Pren 120 kr per år. Ansv. utg: Monica
Bondeson. Sättning och layout VB-red. på Tidskriftsverkstan
Fabriksg. 5. Tel. 115159 onsd. e. kl 18. Manus lämnas senast
onsd. kl 17 på Bredg. 28. Eftertryck av text tillåtes om källan
anges. Bilder är upphovsmannens egendom. Red. förbehåller
sig rätten att korta insänt material. Tryck: KF-Sigma, Lund.
Utges med ek. stöd av Vänsterpartiet Red. ansv.för innehållet.

HAR DU FLYTTAT? Skicka hela adressdelen till Veckobladet,
(se ovan).

NY ADRESS.....

I huvet på en 1 maj-demonstrant eller: Varför är det så ont om K?

Årets rituella promenad är över, kvar bara eftertankens kranke blekhet. "Hyfsat förstamajfirande för lundavänstern" summerar VB (nr 17) och inregistrerar drygt 700 deltagare, "hundra färre än förra året ... Men med tanke på vädret och ideologiskt klimat är siffran inte så illa."

Nej, siffran är kanske inte så illa – värre blir det om man begrundar vad siffran faktiskt står för. Vad gjorde vi egentligen, "drygt 700 personer", mellan Clemenstorget och Stortorget? I ett läge där högern löper amok som bäst både nationellt och internationellt, där mödosamt tillkämpade sociala reformer rase-ras som korthus, där den amerikanska imperialismen firar sina största segrar i mannaminne, där vandrar lundavänstern genom centrum under huvudparollen "Bilfri innerstad" (så såg det i alla fall ut, även om förstamajkommittén vill beskriva saken lite annorlunda i VB nr 16).

Allt gott om en bilfri innerstad – ingen blir gladare än jag; skulle till och med kunna tänka mig en bilfri ytterstad, vad det anbelangar. Men som huvudparoll för en förstamajdemonstration i snålblåstens 90-tal? Visst fanns det andra paroller: en förskrämd banderoll talade om "Arbetspolitik – Socialism", och vänsterpartiet visade sig därtill stödjande både balter och kurder. Men vem gör inte det i dag? Om man lyckas hitta en sådan person, bör han väl snarast visas upp på cirkus. Dagens enda behållning var Gert Andersson, som i ett lågmålt tal fortsatte sin envisa kamp för de ständiga förlorarna, palestinierna.

Visst kan det låta vackert när vänsterpartiet talar om att "samla vänstern", men den bistra sanningen är den att politisk samling förlorar det mesta av sitt värde, om det inte finns ett meningsfullt program att samlas kring. Tyvärr måste jag säga att det ideologiska äppelmos som vänsterpartiet har kokat ihop åt väljarna 74 år efter den örorka (?) ryska revolutionen knappast förmår tillfredsställa mer än en begränsad del av dem som under decennier vant sig vid att se politiskt arbete som konsekvensen av en saklig och ideologiskt grundad analys av verkligheten.

Det medges gärna att såväl

SKP som Vpk hade sina problem med analysen. Utfallet blev ofta förskräckligt, men man försökte åtminstone ibland. Vänsterpartiet försöker inte ens. I stället för att erbjuda analys och på logisk skärpa grundade resonemang har man under de två senaste åren hängivit sig åt en sällsam uppvisning av överspänd självkritik å ena sidan och ett hysteriskt skuld-förnekande å den andra. Också VBs spalter dignade vintern 1989–1990 under inlägg av detta slag, där en rad av lundavänsterns kända namn lyckliggjorde oss med beskedet att de inte slösat nådevedermaßen på Ceausescu och hans likar, ej heller motagit några av dem (jfr Lucifers kommentar i VB nr 17 – en ropandes röst i öknen).

Det kan inte hjälpas att man blir betänksam: "The lady doth protest too much." Varför detta envetna urskuldande, om ingen skuld fanns? Eftersom jag trots närmare tjugoo års sympatisörskap aldrig blivit medlem av Vpk, vet jag inte så noga hur det förhåller sig med lundavänsterns demokratiska sinnelag. Men jag måste erkänna att en incident under föregående års förstamajfirande (1990) fick mig att undra. Vpk Lund skulle rådfråga inte bara medlemmar utan också sympatisörer om deras åsikt i frågan om ett eventuellt byte av partinamn – en exemplarisk uppvisning i demokratiska beslutsrutiner, skulle man tycka. Men hur genomfördes det hela? Jo, upp i talarstolen på Stortorget stiger en amper dam för att med kraft förkunna att "här i Lund anser vi att partiet ska byta namn", varefter hon en pasant nämner att den som anser det mödan värt att rösta om saken har möjlighet att göra det på plats i och så på torget. Knappt har man hunnit hämta sig från denna uppvisning i praktisk kommandokommunism, förrän samma dam på nytt stiger upp i talarstolen och än en gång förkunnar vad "vi i Lund" förväntas tycka om k-et i partinamnet. Men man skall kanske inte klagas. Om valresultatet – så som uppgivits – blev någorlunda jämnt, tyder det i alla fall på en viss självständighet i tänkandet hos partiets sympatisörer.

Men varför är det då så ont om K? Varför måste k-et bort just när det antligen kunde stå för vad

vi egentligen ville, utan den ohyggliga belastning som öststaternas vanhävd så länge utgjort? Varför kastade väsentliga delar av inte bara Sveriges utan hela Västeuropas vänster sina fanor och vapen för att fly socialismen i besinningslös panik just i det ögonblick när stunden var inne att rycka fram?

Taktiska reträtter är en sak, men okontrollerad flykt har aldrig lett till framgångar, vare sig i militära eller politiska sammanhang. Om Europas vänster utnyttjat 1989 års omvälvningar till att ta initiativet, genom att med kraft hävda de ideal vi i decennier kämpat för, hade troligen viktiga segrar kunnat vinnas. Genom att i stället göra kollektiv avbön, avsvära sig *hela* sitt förflutna och med hatten i hand tiggat allmänheten om tillgift spelade man högern i händerna på ett sätt som kunde ha lockat till skratt, om det inte i grunden varit så tragiskt. Utan vänsterns självpåtaga botgörarroll hade vi exempelvis knappast behövt uppleva ett offentligt seminarium rörande "vänsterns skuld" till débäclet i Östeuropa.

Vad vänsterpartiet nu vill är att en bred allmänhet skall rösta på ett parti, vars flesta företrädare enligt egen utsago under decennier gjort sig skyldiga till antingen svårartad skurkaktighet eller måttlös politisk naivitet. Varför skulle den? Tills vidare kanske av den enkla anledningen att inget realistiskt politiskt alternativ föreligger. Men i längden?

Under våren har det antytts att vänsterpartiet i Lund kanske snart måste klara sig utan sin tidning, eftersom VB hotas av nedläggning. Själv har jag ett annat (och som jag tycker mer konstruktivt) förslag: lägg ner vänsterpartiet, eller snarare, slå ihop det med miljöpartiet – det är ändå inom miljöfrågorna partiet numera har sin egentliga nisch och utför ett förtjänstfullt arbete – men låt oss för allt i världen ha Veckobladet kvar. Utan det blev livet avsevärt gråare.

Örjan Wikander

Till nästa nummer, som är terminens sista, utlovas minst ett motinlägg till ÖW. Men fler är välkomna.

Red

Måndagen den 13:e maj bildades föreningen Lund MotBron. Föreningens syfte är att organisera bromotståndet i Lund och på så sätt stödja Gå med i mot bron! Riksaktionen Stoppa Bron. Medlemsavgiften är 50 kr som sätts in på Pg 80 74 70-0. Bli medlem du också!

Föreningens första medlemsmöte har redan hållits när detta nummer kommer ut men vi planerar aktiviteter för den 12:e juni då riksdagen skall fatta beslut. Vill du veta mera så kontakta under-tecknad på tel. 046/12 30 66.

Jesper Hansson

MÖTE MÖTE

KOMPOL Möte må 3/6 kl 19.15

HANNAS FLÄKT Fre 31.5 19.30 terminsavlutning med Linda på rest. Cyrus. Lö 1.6 samling Papaestra kl 9 för spel på Mårtenstorget kl 10-11. Sö 2.6 kl 16.30 rytmövning. Kl 17.30 instrumentaltrep.

RÖDA KAPELLET Lö 1.6 Obs två spelningar! Samling Clemenstorget för avfärd 11.30 till Kirsebergaskolan N Bulltoftav/Lundavägen, Malmö. Stårep: (i spelordn) 166, 209, 164, 208, 229, 233, 158, 84-2. I karnevalståget: 100, 108, 170, 184, 224, 227, 238. Ta med rytmistr! Bryt senast 13.30 för färd till Kämpagränden 15 (Linerö), saml. 14. Gårep: 8, 39, 100, 158, 214, 224, 227. Stårep: 184, 223, 233, 208. Medtag notställ och nothållare! Sö kl 18.45 rep på Palaestra med Maria och Håkan inför avslutande spel i Stads-parken Malmö Lö 8.6 kl.

VECKOBLADET

Detta nummer gjordes av Lars Borgström och Gunnar Sandin.

Kontaktredaktör för nästa nummer Gunnar Sandin, tel 135899.

Vid utebliven tidning ring Rune Liljekvist 138213 el. 115069